

Jak to všechno začalo

Před mnoha a mnoha lety a přesně jednou vteřinkou to na zemi vypadalo úplně jinak než dnes.

Nebyla tam žádná města, žádné vesnice, žádné domy ani silnice, a dokonce ani žádní lidé. Jenom taková všelijaká prapodivná zvířata – tak zvaná prazvířata – pobíhala po pralesích a praloukách, praryby a jiní vodní pratorové plavali v prařekách a jiných pravodách. Taky tam byly pouště, stepi, vysoké kopce, hory a skály.

Z některých skal, co měly nahoře díru, se pořád kouřilo, jako když se tam něco vaří. Občas v nich zarachotilo, až se země otrásla, a začaly

chrlit oheň a žhavé kamení. Těm skalám říkáme dodneška sopky. Ale většina už jich vyhasla.

Jednou, když se taková sopka zlostně rozsoptila, až se všechno třáslo, začala se zachvívat i docela malá skála, co stála vedle. Tehdy uhodila ta poslední vteřinka. Skála pukla a Človíček, který v ní už od pradávna spal, spatřil poprvé světlo světa.

Hukot a hřmot a kravál ho probudily. Pak sopka utichla, jenom si potichu něco bublala a po celé zemi se rozprostřel mír. Sluníčko svítilo a všechno zrovna kvetlo. To byla krása!

Človíček si protřel oči a koukal se na tu zemi a koukal se a koukal a moc se mu to líbilo. Potom se rozhodl, že se na to podívá zblízka. Vylezl z jeskyně pěkně po čtyřech – jak to tenkrát bylo zvykem – a hned si začal prohlížet takovou malou kytičku, co rostla úplně u země a krásně voněla. V tu chvíli sopka ještě trochu zabublala a vyplivla poslední kamínek, který trefil Človíčka přesně do vystrčené zadní části.

„Auáá! To to bolí!“ vykřikl Človíček, až se sám sebe lekl a rychle se narovnal.

„To jsem ani nevěděl, že umím mluvit,“ podivil se. „A když už stojím na dvou nohách, tak na nich budu i chodit. Jde to rychleji a je dobře vidět do dálky. Dolů se můžu vždycky sehnout.“

Při prvních krocích se ještě trochu kymácel, ale potom už mu to šlo opravdu rychleji.

„Musím si tu zemi pořádně prohlédnout, když teď na ní budu žít,“ řekl si Človíček.

Chodil po ní sem a tam, všechno okukoval a osahával, všechno očichával. A když mu začalo kručet v břiše, poznal, že má hlad, a tak taky všechno ochutnával. Ale ne všechno se dalo jíst.

Některá zvířata, která potkával, byla veliká a taky náramně nebezpečná. Človíček neměl ani ostré zuby, ani drápy a moc veliký silák taky

nebyl. A tak brzy poznal, co je to strach. A taky bolest. To když šlápl na ježka.

A hezky taky pořád nebylo. Sluníčko se schovávalo často za mraky, pak se zase zamračilo a hřmělo a někdy byl pěkný mráz.

A taková prabouřka nebyla vůbec žádná legrace.

Malý nahatý Človíček, celý promáčený a prokřehlý, nevěděl, kam by hlavu složil.

Sice už poznal, že oheň hřeje – to když blesky někde něco zapálily – ale pak to dohořelo a... zase neměl nic.

„Už jsem toho poznal dost a je mi jasné, že takhle se žít nedá, musím s tím něco udělat,“ řekl si Človíček jednoho dne. Jenže ale nevěděl co. Proto se jenom drbal na hlavě. Drbal se tak dlouho, až se mu v ní zajiskřilo a nakonec úplně rozsvítilo a začal myslet.

„Tohle jsem ještě potřeboval vědět,“ zaradoval se Človíček. „Že mám hlavu na přemýšlení! S hlavou a rukama už se dá něco dělat.“ A taky že jo.

Jako první se Človíček naučil rozdělávat oheň, aby se trochu zahřál a aby měl ochranu proti divokým zvířatům, která se ohně bála. A taková pečená hlíza taky nebyla vůbec špatná.

Ale sedět nebo spát u ohně přece věčně nemohl. Musel chodit na dříví a shánět něco k jídlu. Tak přemýšlel dál, čím by se mohl bránit i na cestách. A co si vymyslel, musel si taky sám udělat. Tak si vyrobil kopí, nože, šípky a různé nástroje na krájení a řezání, které ke své práci potřeboval. Potom

se už nemusel tolik bát, občas si dokonce něco přinesl na pečínku a jenom dával pozor, aby ho nějaké to velké zvíře nezašláplo, nebo si ho nějaké jiné nedalo k večeři.

Zkrátka měl od té doby plno práce. Nakonec si udělal i střechu nad hlavou, protože už měl toho věčného chození po zemi dost a taky že ho venku v noci štípali komáři. Potom si do domečku nosil nasbírané i ulovené zásoby.

„Mám jenom dvě ruce a do těch toho moc nepoberu. To bych se naběhal!“ postěžoval si Človíček.

A tak si vyrobil všelijaké košíčky, koše a nůše. Potom i hrnce, hrnečky a džbány, protože vodu v koši nedoneseš.

Jednou uklouzl na kulatém polínku a natloukl si nos. Poznal, že kulaté se kutálí. Zamyslel se a vyrobil si kolo, potom čtyři kola, na ně bedýnku a měl vozík. To se mu to jezdilo!

Brzy si do vozíku zapřáhl buvola, který mu za mrkvičku tahal zásoby do kopce.

Ale o tom všem už jsme si jednou povídali a je na čase vyprávět, jak to bylo dál. Človíček toho za tu dobu hodně vymyslel a hodně udělal, ale dost mu toho ještě chybělo.

Ještě běhal nahatý!

